

Розділ перший

Цієї спекотної серпневої ночі Том Крапп паркує своє авто — орендований «лексус» — на під'їзді до власного гарного двоповерхового будинку. Будівля, доповнена гаражем для двох автівок, розташована за густим газоном і обсаджена красивими старими деревами. Праворуч від під'їзду пролягає брукована стежка перед ганком, сходи якого ведуть до масивних дерев'яних дверей у центрі будинку. З правого боку від головного входу — велике панорамне вікно, завширшки з уся вітальню.

Будинок розташований на вулиці, що м'яко завертає і впирається в глухий кут. Навколишні будівлі однаково привабливі й добре доглянуті, а ще відносно подібні між собою. Тут мешкають люди успішні та забезпечені, проте трохи самовдоволені.

Це тихе заможне передмістя в північній частині Нью-Йорка, населене здебільшого подружжями фахівців та їхніми родинами, ніби не зважає на проблеми маленького міста навколо, не зважає на проблеми ширшого світу, наче американська мрія і далі живе тут, гладенька та незворушна.

Та фасад незворушності не відповідає теперішньому душевному стану Тома. Він вимикає світло й мотор і мить неспокійно сидить у темряві, зневажаючи самого себе. Потім здригається, помітивши, що автівки дружини немає на її звичному місці біля будинку. Чоловік

машинально дивиться на годинник: 21:20. Питає себе, чи щось забув.

«Вона кудись збиралася?»

Не пригадує, щоб жінка таке казала, але останнім часом він такий зайнятий.

«Може, просто вийшла у якійсь справі й повернеться з хвилини на хвилину».

Дружина лишила лампи увімкненими, вони надають будинку привітного сяйва.

Том виходить із машини в літню ніч, яка пахне свіжоскошеною травою, і ковтає розчарування. Йому досить палко хотілося побачити дружину. Мить він стоїть, поклавши руку на дах автівки, і дивиться на інший бік вулиці. Потім хапає з пасажирського сидіння валізу й піджак і втомлено зачинає дверцята автівки. Простує стежкою, підіймається на ганок і відчиняє двері. Щось не так. Він затамовує дух.

Том стоїть зовсім нерухомо на порозі, тримаючи руку на дверній ручці. Спочатку він не розуміє, що його непокоїть. А тоді усвідомлює. Двері не були замкнені. Само собою це не щось незвичне — здебільшого ввечері він приходив додому, відчиняє двері та входить, бо Карен зазвичай удома в цей час і чекає на нього. Але вона поїхала на своїй автівці й забула замкнути двері. Не схоже на його дружину — завзяту прибічницю замикання дверей. Том повільно видихає.

«Може, поспішала й забула».

Його очі швидко оглядають вітальню — спокійний прямокутник у блідо-сірих та білих тонах. Цілковита тиша. Очевидно, що нікого немає вдома. Вона не вимкнула світло, тож, мабуть, пішла ненадовго.

«Може, пішла по молоко».

Напевно, залишила йому записку. Він жбурляє ключі на тумбочку біля парадних дверей і прямує на кухню вглибині будинку. Том вмирає з голоду. Цікаво, дружина вже поїла чи чекає на нього?

Очевидно, що вона готувала їм вечерю. Салат майже готовий — жінка зупинилася на нарізанні помідора. Він дивиться на дерев'яну обробну дошку, на помідор і на гострий ніж, що лежить поруч. На гранітній стільниці — спагеті, готові до варки, а на металевій газовій плиті — велика каструля, повна води. Плита вимкнена, і вода в каструлі холодна — Том занурює туди палець, щоб перевірити. Оглядає дверцята холодильника в пошуках повідомлення для нього — жодних записів на дошці. Чоловік супиться. Дістає з кишені штанів телефон і перевіряє, чи є від дружини повідомлення, які він міг пропустити. Нічого. Тепер він злегка роздратований. Могла б сказати йому.

Том відчиняє дверцята холодильника і хвилину стоїть, пустим поглядом дивлячись на його вміст, а тоді хапає імпортне пиво й вирішує взятися до приготування спагеті. Упевнений, що вона буде вдома з хвилини на хвилину. Зацікавлено озирається, перевіряючи, що могло в них скінчитися. Вони мають молоко, хліб, соус до спагеті, вино, сир пармезан. Чоловік перевіряє ванну кімнату — там багато туалетного паперу. На думку не спадає нічого, що могло б так терміново знадобитися. Чекаючи, доки закипить вода, він телефонує дружині на мобільний, але вона не відповідає.

За п'ятнадцять хвилин спагеті готове, та його дружини й сліду немає. Том залишає спагеті в друшляку

в мийці, вимикає конфорку під горнятком томатного соусу й неспокійно прямує до вітальні, забувши про свій голод. Він виглядає у велике панорамне вікно, роздивляючись газон та вулицю за ним.

«Де вона, в біса, поділася?»

Чоловік починає нервуватися. Знову телефонує жінці й чує слабку вібрацію, що долинає ззаду. Хутко озиряється на звук і бачить її телефон, який вібує десь глибоко в дивані.

«Чорт. Забула свій телефон. Як тепер із нею зв'язатися?»

Том починає оглядати будинок у пошуках підказок, куди вона могла піти. Нагорі, у спальні, він із подивом знаходить її сумку, яка лежить на тумбочці. Неповороткими пальцями відкриває її, почуваячись трохи винним, що риється в речах своєї дружини. Це здається особистим. Але зараз надзвичайна ситуація. Він висипає вміст сумочки на середину їхнього охайно застеленого ліжка. Її портмоне, її гаманець для дріб'язку, помада, ручка, паперові хустинки — усе тут.

«Отже, пішла не у справі. Може, вона вийшла з дому, щоб допомогти подрузі? Якась термінова ситуація?»

Однак жінка б узяла із собою сумочку, якби вела авто. І хіба вона вже не зателефонувала б йому, якби могла? Позичила б телефон у когось іншого. Не сказати, що вона була нерозсудливою.

Том сідає на край ліжка, тихо нервуючись. Його серце б'ється надто швидко. Щось не так. Він думає, що, може, варто зателефонувати в поліцію. Зважає, що може із цього вийти.

«Моя дружина пішла з дому, і я не знаю, де вона. Пішла без свого телефона і сумочки. Забула замкнути двері. Це зовсім на неї не схоже».

Вони, мабуть, не сприймуть його серйозно, якщо її немає так мало часу. Він не побачив жодної ознаки боротьби. Нічого, що було б не на місці.

Раптом чоловік встає з ліжка і поспіхом обшукує весь будинок. Та нічого тривожного не знаходить — ані телефона, скинутого з гачка, ані розбитого вікна, ані слідів крові на підлозі. І все одно він дихає так само стурбовано, як ніби знайшов.

Том вагається. Напевно, у поліції вважатимуть, що вони посварилися. Байдуже, якщо він казатиме, що жодної сварки не було, якщо скаже, що вони майже ніколи не сваряться. Що в них майже ідеальний шлюб.

Замість того щоб телефонувати в поліцію, він знову біжить на кухню, де Карен зберігає перелік телефонних номерів, і починає обдзвонювати її друзів.

Дивлячись на автотрощу перед собою, офіцер Кіртон смиренно хитає головою. Люди та автівки. Він бачив таке, від чого шлунок вивертає на місці. Цього разу все було ще не так погано.

Нічого не вказувало на особу жертви автотрощі — жінки, імовірно, трохи за тридцять. Ані сумочки, ані гаманця. Проте свідоцтво про реєстрацію автомобіля та страхування були у ящичку для рукавичок. Машина зареєстрована на Карен Крапп, Догвуддрайв, 24. Доведеться їй дещо пояснити. І сплатити деякий штраф. Наразі «швидка» забрала її до найближчої лікарні.

Згідно з його припущеннями та свідченнями очевидців, жінка вилетіла, мов кажан із пекла. Проїхала на червоне світло і врізалася на червоній «хонді сівік» просто в електричний стовп. Диво, що ніхто більше не постраждав.

«Мабуть, була під наркотою», — думає Кіртон.

Її відправлять на токсикологічний аналіз.

Цікаво, чи авто було крадене. Це досить легко з'ясувати.

Річ у тому, що вона не була схожа на крадійку автомобілів або на наркоманку. Вона була схожа на домогосподарку. Наскільки він міг розгледіти крізь усю ту кров.

Том Крапп обдзвонив усіх, з ким, як йому відомо, Карен бачиться найчастіше. Якщо вони не знають, де вона може бути, то він не чекатиме довше. Чоловік телефонує в поліцію.

Його руки тремтять, коли він знову бере телефон. Йому зле від страху.

На лінії лунає голос:

— 911. Де надзвичайна ситуація?

Щойно двері відчиняються й він бачить на порозі копа із серйозним обличчям, Том розуміє, що сталося дещо страшне. Його переповнює нудотний жах.

— Я офіцер Флемінг, — каже коп, демонструючи свій жетон. — Можна увійти? — з повагою питає він тихим голосом.

— Ви швидко приїхали, — каже Том. — Я телефонував 911 лише кілька хвилин тому.

Він почуввається немов у стані шоку.
 — Я тут не через дзвінок на 911, — каже офіцер.
 Том веде чоловіка до вітальні й, наче ноги не тримають його, падає на великий білий диван, не дивлячись на офіцера. Він хоче відкласти момент істини якомога довше.

Але цей момент настав. Том відчуває, що йому важко дихати.

— Нахиліть голову, — каже офіцер Флемінг і м'яко кладе руку на плече чоловіку.

Том опускає голову до колін, відчуваючи, що от-от зомліє. Він боїться, що його світові настає кінець. За мить чоловік підіймає очі. Він гадки не має, що буде далі, але знає, що нічого доброго.

Розділ другий

Троє хлопчиків — двоє тринадцяти років і один чотирнадцяти, у якого ледь-ледь пробивається перше волосся над губою — звикли, що їх ніхто не контролює. У цій частині міста діти ростуть швидко. Пізно ввечері вони не сидять удома за екранами комп'ютерів, виконуючи домашню роботу, і не вкладаються спати. Вони шукають біди. І, схоже, вони її таки знайшли.

— Йо, — каже один, зненацька зупиняючись на порозі закинутого ресторану, куди вони іноді ходять викурити косяк, якщо мають.

Інші двоє обступають його, а тоді зупиняються, вдивляючись у темряву.

— Що це? — каже той, який стоїть у центрі.

— Здається, жмур.

— Та йди ти, Шерлоку.

Раптом, насторожившись, кожен із хлопців завмирає, боячись, що тут може бути хтось іще. Але вони усвідомлюють, що більше тут нікого немає.

Один із молодших хлопців нервово сміється від полегшення.

Вони обережно ступають уперед, дивлячись на тіло на підлозі. Це чоловік, розпростертий на спині, з очевидними вогнепальними ранами на обличчі та грудях. Його світлу сорочку просочує значна кількість крові.

Жоден із хлопців анітрохи не гидує.

— Цікаво, чи є в нього щось, — каже найстарший.